

»Fiksu, seksikäs, hilpeä
ja täynnä hahmoja, jotka tuntuvat
pian vanhoilta ystäviltä.

Rakastin tätä kirjaa.»

— BETH O'LEARY, *Kimppakämpän* kirjoittaja

Suomentanut Enni Vanhatapio

KOKEMATON

wsog

KATE YOUNG

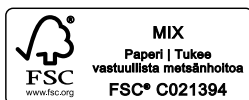
KATE YOUNG

KOKEMATON

SUOMENTANUT ENNI VANHATAPIO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Experienced

Copyright © 2024 by Kate Young
Suomenkielinen laitos © Enni Vanhatapio ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-50068-2
Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Työille, joiden kanssa syön nuudeleita sohvilla

Tauko

Asia tuli, sopivaa kyllä, ensi kertaa puheeksi Mein sängyssä. Oli kuuma kesäaamu heinäkuun puolivälissä, ja valo, joka tulvi huoneeseen ohuiden verhojen läpi kuin paraskin klisee, lämmitti Betten ihoa. Kesäaikaan tällaisessa loikoilussa oli jotakin erityisen yllleistä; eilen he olivat saaneet kaikessa rauhassa nauttia pitkästä, valoisasta illasta ja laskevan auringon kultaisesta hehkusta toistensa iholla.

Noin yleisesti ottaen Bette vihasi kesää, etenkin hikoilua. Keho tuntui kuumassa säässä isolta – pullealta ja lämpimältä kuin kohonnut taikina pallo. Siltä, että se vei liikaa tilaa. Juuri nyt hän kuitenkin oli Mein kanssa, makasi kuumissaan ja hikisenä tämän pellavalakanoissa. Jokin – tai oikeastaan ihan kaikki – siinä sai hänet autuaasti unohtamaan kesää kohtaan tuntemansa inhon.

Jossain vaiheessa Betten oli tarkoitus suunnata puistoon tapaamaan kavereitaan, nyt kun aurinkoa vielä riitti. Kun Bette ja Mei kahdeksan aikoihin alkoivat avaiilla silmiään, iltapäivä tuntui kuitenkin vielä ihanan kaukaiselta, eikä heillä ollut mihinkään kiire. Mei nousi keittämään teetä, ja Bette... no,

Bette kaipasi häntä. Mei ei ollut viipynyt vielä edes kymmentä minuuttia eikä ollut viereistä huonetta kauempana, ja Bette oli kuullut hänen napsauttavan radion päälle ja täyttävän keittiömen vedellä. Silti. Bette ei tullut edes ajatelleeksi omaa naurettavuuttaan tai sitä, että Mei palaisi varmasti aivan pian, vaan työnsi peiton päältään ja suuntasi keittiöön Mein perään.

Mei seiso i tiskialtaan luona, katseli ulos ikkunasta pää kallellaan ja painoi sormillaan sitä kohtaa selkärangan yläpäässä, joka työhuoneella vietetyn viikon jälkeen oli aina kireä. Aamutakki oli valahtanut toiselta hartialta, ja hän hyräili radion mukana; Bette ei olisi osannut määritellä musiikkia sen tarkemmin kuin »joksikin klassiseksi kappaleeksi». Bette käveli Mein taakse, ihan lähelle, ja painoi huulensa tämän niskaan, siihen missä Mein sormet juuri olivat olleet. Mei jatkoi hyräilyään ja taivutti kaulaansa, kohotti kädet taakseen ja upotti sormensa Betten hiuksiin, ohjaili Betteä näykkäisemään korvalehteä, seuraamaan huulillaan leuan kulmaa. Bette tarttui Mein aamutakin vyöhön, käänsi tämän ympäri ja nosti istumaan keittiötasolle teekannun viereen. Kulmakarva koholla Mei antoi katseensa vaeltaa pitkin Betten kehoa. Bette seiso Mein keittiössä alasti kuin olisi tehnyt niin monien muidenkin kanssa, ihan kuin kyse ei olisi ollut taas yhdestä uudesta ensimmäisestä kerrasta monien ensimmäisten sarjassa. Ihan kuin Mei ei olisi varsin hyvin tiennyt, miten monella eri tavalla tämä oli Bettelle uutta.

Hetken Bette ehti luulla, että Mei epäro i. Ehkä se johtui höyryävästä teekannusta aivan heidän vieressään, tai siitä, että keittiön sälekaihtimet olivat auki, tai siitä, että vaikka teen keittämiseen olisi mennyt vain kymmenen minuuttia, Bette halusi Meitä niin ilmiselvän, nöyryyttävän nälkäisesti, että sekin oli

ollut liian pitkä aika. Pian Bette kuitenkin arveli kuvitellessa koko jutun. Mei nimittäin kietoi jalkansa hänen ympärilleen, suuteli häntä pehmeänä ja avoimena ja veti hänet lähelleen niin, että aamutakin silkki sulki heidät sisäänsä. Kumpikaan ei enää muistanut hautumaan jäänyttä teetä, kun he lopulta pääsivät takaisin sänkyyn. Oli paljon, paljon tärkeämpää, että Bette sai purra Mein pehmeitä huulia, kohdistaa kaiken huomionsa herkkään ihoon aivan lantioluun yläpuolella, painaa Mein selän lakanoita vasten.

Seuraavien tuntien aikana heidän kehonsa sopivat yhteen niin monella eri tavalla, että Bette ehti mennä laskuissa sekaisin. Juuri, kun hänen sykkeensä oli tasoittumassa ja syvä rauha täyttämässä mielen, Mei sanoi sen. Kepeästi, ihan kuin olisi vain jatkanut jotain aiempaa keskustelua.

»Musta on ihanaa, että sä tykkäät tästä niin paljon», Mei kuiskasi ääni yhä hellänä ja intiiminä ja kurotti koskettamaan Betten lantiota lakanan alla. »Että sä nautit niin paljon. Surettaa vain miettiä kaikkia niitä vuosia, kun sä jäit tästä paitsi. Kaikkia niitä kokemuksia.»

Lauseet putosivat sängylle, asettuivat heidän väliinsä. Sanat olivat järisyttävän painavia, ihan liian raskaita lauantaiaamuun.

»Sä haluaisit, että mä olisin kokeneempi?» Bette kysyi omissa äänellä, liian hitaasti, kykenemättä peittämään sanoihin hiipivää kauhua. Hehkuva ylpeys, jota Bette jo oli ehtinyt rakastajantaidoistaan tuntea, kun Mei oli vain hetkeä aiemmin tarrannut kädellään lakanoihin ja tämän koko keho oli jännittynyt – se oli nyt tiessään.

»Enkä halua», Mei naurahti rauhoittava sävy äänessään. »Vaan että olisit saanut *enemmän kokemuksia*.» Hän painotti kahta viimeistä sanaa. »Mä yritän vain sanoa, että oltaisiinpa

me tavattu vasta sitten, kun sä olisit jo ehtinyt vähän tutustua tähän puoleen itsestäsi.»

Bette nyökkäsi kuin olisi tajunnut mitä Mei tarkoitti, kuin olisi ihan rento ja rauhallinen, mutta hänen suullaan tuntui olevan oma tahto. »Okei. Musta tuo vain kuulostaa vähän siltä, että sä haluaisit mun olevan tässä parempi.»

»Älä jaks! Tuo on paskapuhetta, ja sä tiedät sen itsekin. Kunhan kalastelet kehuja. No, kuuntele nyt tarkkaan: Sä olet tässä tosi hyvä. Ihan fantastisen, tajunnanräjäyttävän hyvä.» Kuin sanojensa vakuudeksi Mei kumartui suutelemaan häntä ennen kuin jatkoi: »Enkä mä puhu nyt vain seksistä, vaan kaikesta tästä. Mähän olen deittaillut naisia iät ja ajat. Mä tiedän, mitä haluan. Ja haluaisin, että sä saat sen saman mahdollisuuden.»

»En mä —» Bette aloitti, mutta Mei laski lämpimän kämmenen hänen yhä aristaville huulilleen ja leualleen ja painoi suudelman solisluulle. Mein kyky tietää tarkalleen, mitä kohtaa suutelemalla Betten sai hiljaiseksi, oli raivostuttava. Oli kamaa (tai käsittämättömän ihanaa) että joku tunsu hänet niin hyvin. Bette antoi Mein jatkaa.

»Meidän juttu on ihana. Tosi ihana. Kaikki tuntuu niin helpolta. Musta ei ole ikinä tuntunut tältä näin nopeasti», Mei sanoi. Ja vaikka Mei räpytti silmiään liian tiheästi ja vaikutti oudon hermostuneelta, ja vaikka ahdistus väänsi Betten vatsaa, hänen oli silti myönnettävä, että Mein sanat saivat hänet ikionnelliseksi. Tämä oli siis Meillekin epätavallista. Bettelle itselleen mitään tällaista ei ollut tapahtunut koskaan. »Mä en vain voi olla miettimättä, että sua saattaa jossain vaiheessa alkaa kaduttaa, jos sä et nyt kaapista tultuasi deittaile kaikessa rauhassa ja hyppää sänkyyn kenen kanssa huvittaa. Mä en halua viedä sitä mahdollisuutta sulta. Enkä mä halua, että sä joskus myöhemmin vihaat

mua, koska menit sitoutumaan ekaan naiseen jonka kanssa harastit seksiä. Kai sä ymmärrät, mitä mä tarkoitan?»

Bette ei vastannut. Ei, hän totesi mielessään, ei hän ymmärtänyt. Kolme minuuttia aiemmin hänen suurin huolenaiheensa oli ollut, ehtisivätkö he panna vielä uudestaan ennen kuin Mein piti lähteä työhuoneelle. Miten oli mahdollista, että kaikki oli mennyt pilalle vain muutamassa vaivaisessa minuutissa? Oliko Mei ihan oikeasti sanonut, että Bette saattaisi katua? Katua *heitä*? Betten omat ajatukset olivat kulkeneet ihan päinvastaista rataa. Pitäisikö hänen kertoa Meille, että hän itse oli ajatellut heidän viettävän joulun yhdessä Mein vanhempien luona? Tai että sen jälkeen, kun Mei oli maininnut siskonsa asuvan Tokiossa, Bette oli katsellut lentoja jo moneen otteeseen? Tai että hän oli yllättänyt itsensä pohtimasta, millaista olisi saada Mein kanssa lapsi? Vaikka Mei olikin kannustanut Betteä olemaan avoimempi tunteistaan, jakamaan enemmän kuin mihin Bette oli tottunut, se kaikki saattaisi silti olla liikaa ja liian pian. Hehän olivat olleet yhdessä vasta pari kuukautta. Niinpä Bette löysi toisen tavan ilmaista asiansa.

»Mähän olen alusta asti sanonut, että haluan monogamisen suhteen. Mä tarkoitan sitä. En mä tarvitse mitään villiä deittailuvaihetta. Ei mua kiinnosta päästä sänkyyn mahdollisimman monen naisen kanssa. Mä haluan sut. Meidät.» Bette makasi selällään ja tuijotti kattoa etsien sanoja, joilla saisi Mein tajuamaan, miten paljon heidän suhteensa hänelle merkitsi. »Joo, sä olet mun ensimmäinen nainen. Se on ihan totta. Mä vain en mitenkään voi kuvitella, että musta tuntuisi näin hyvältä, näin oikealta, kenenkään muun kanssa.»

Bette käänsi päätään ja näki, että Mei katseli häntä kasvot tyynyä vasten litistyneinä. Mein suora otsatukka oli liian

lyhyt (tämä oli ollut raivoissaan tiistaisen kampaajakäyntinsä jälkeen), ja tummat hiukset sojottivat pystyssä kohdassa, jota Mei oli juuri nykynt. Eilisen silmämeikki oli suttaantunut, täydelliset kissarajaukset olivat varisseet poskille ja tuhuriintuneet ripsien alle. Ulkonevan solisluun alapuolella erottui selkeä fritsu, Mei teeskentelisi vihaista kun huomaisi sen myöhemmin. Kaikki oli niin uskomattoman intiimiä ja Mei niin tajutoman upea. Tuntui käsittämättömältä, ettei Bette ollut vielä kertonut Meille, että oli rakastunut. Oli käsittämätöntä, ettei hän ollut sanonut sitä. Hän halusi sanoa sen, hän halusi kertoa Meille, mutta ei se tämän keskustelun aikana onnistuisi. Hetki ei ollut oikea.

Sen sijaan Bette kierähti kyljelleen, kiersi käsivartensa Mein vyötärölle ja sively sormenpäillään tämän selkäranka. Hän asetteli polvensa Mein polvien väliin niin, että heidän kehonsa solahtivat yhteen kevyen kesäpeiton alla. Mei antoi hymyn levitä kasvoilleen, sellaisen hyvän hymyn, joka Mein omasta mielestä paljasti liikaa hampaita, ja Bette suuteli hänen avointa suutaan. Suudelma oli kömpelö ja hankala ja sai Betten värähtämään. Kummaltakin pääsi kikatus. Mei veti Betten vieläkin lähemmäs ja laski kätensä hänen alaselälleen.

»Kyllä mä tajuan. Ihan oikeasti. En mä yritä sanella sulle sun omia tunteita. Olen vain miettinyt tätä. Tai miettinyt meitä, ja tulevaisuutta.» Mein kepeässä ja rennossa äänensävyssä tuntui olevan jotain pakotettua. »Meidän tulevaisuutta.»

»Okei.»

»Tai siis, niin. Musta vain tuntuu, että nyt jos koskaan on oikea aika. Oikea aika ottaa, no, siis pieni tauko.»

»Tauko?» Betten korvissa alkoi soida vaimea hälytys, lähes-tyvästä katastrofista ilmoittava varoitus, joka saapui liian

myöhään. Vähän kuin se Titanicin hälytyskello joka ujelsi vielä pitkään sen jälkeen, kun laivalla ei enää ollut toivoakaan saada kurssiaan käännetyksi.

»Enkä mä nyt tarkoita mitään eroa, en tietenkään. Pelkkää taukoa vain. Sä saisit vähän aikaa kokea kaikkea, olla oikeasti homo ja ulkona kaapista. Pitää vähän hauskaa ennen kuin asetut aloillesi. Ennen kuin *me* asetutaan.»

Betten sydän hakkasi lujaa. Hän kävi hätäisesti mielessään läpi aamun sirpaleita, yritti turhaan muodostaa niistä jonkinlaista selkeää kuvaa. Hän siirsi jalkansa pois Mein jalkojen välistä ja vetäytyi kauemmas lakanan alla. Hän tajusi, ettei tiennyt edes, mihin oli jättänyt vaatteensa. Juuri tämän takia kahden ihmisen ei koskaan pitäisi viettää yötä yhdessä alasti. Bette oli haavoittuvainen, paljas.

»Sä haluat, että me ei enää tavata? Niin että mä voin mennä sänkyyn joidenkin muiden naisten kanssa?»

Koko ajatus oli hullu. Naurettava. Tämän oli pakko olla väärinkäsitys.

»Niin. Mennä sänkyyn, ja käydä treffeilläkin, jos haluat. Saisit kokea saman kuin mäkin aikoinani. Saisit tutustua tähän koko juttuun. Sitä mä haluan.»

Hiljaisuus heidän välillään venyi, kunnes Bette tajusi, että Mei odotti hänen reagoivan jotenkin. Hän tarttui ensimmäiseen mieleensä juolahtaneeseen ajatukseen, ja katui sitä melkein heti kun oli avannut suunsa.

»Mutta eikö – eikö avoin suhde voisi toimia paremmin?»

»En mä halua avointa suhdetta», Mei sanoi. Hänen tyyntä ja rauhoittlevaa, varma äänensävyänsä sai suuttumuksen kuohtahtamaan Bettessä. Mei oli ehtinyt suunnitella vastauksen kaikkeen, mitä Bette saattaisi sanoa. Mein äänensävy antoi

ymmärtää, että kyse oli arkipäiväisestä asiasta, josta voitiin val-
lan mainiosti rupertella näissä lakanoissa, joissa he hetkeä aiem-
min olivat harrastaneet seksiä. Ihan kuin Mei olisi jo päättänyt,
ettei tämä ollut mikään iso juttu. Ihan kuin tämä ei olisi sellai-
nen päätös, jonka Bette sai tehdä itse. »Ja sähän sanoit itsekin
äsksen, että haluat olla vain yhden ihmisen kanssa. Eli tuskin
asia suhdetta avaamalla muuttuisi miksikään.»

Ja juuri sitä Bette halusikin: että mikään ei muuttuisi.
Häntä oksetti. Kaiken lisäksi hän oli nyt varma siitä, että oli
jättänyt vaatteensa olohuoneeseen. Kaikki vaatteensa. Hänen
pitäisi poistua tästä huoneesta, tästä keskustelusta, iloksen
alasti.

»Joten sä haluat sen sijaan erota?»

»En pysyvästi!» Mei sanoi niin kuin olisi viskannut Bettelle
pelastusliivit samalla, kun purjehti itse kohti horisonttia.
»Vähäksi aikaa vain. Ja kolmen kuukauden jälkeen voidaan —»
Betten kulmakarvat ampaisivat ylös, ja Mei takelteli sanois-
saan ensimmäistä kertaa keskustelun aikana. »Tai siis ei sen tar-
vitse olla kolme kuukautta. Mä vain ajattelin, että se voisi olla
hyvä, niin ehditään palata yhteen pari viikkoa ennen Erinin ja
Niamhin häitä? Ja sen jälkeen voidaan oikeasti sitoutua tähän.
Haluaisin vain, että sulla olisi ensin vähän aikaa selvittää, mitä
sä haluat.»

»Mä haluan meidät», Bette sanoi taas. Hänelle alkoi val-
jeta, miten läpikotaisin Mei oli asian ajatellut. Suunnitelma
oli yksityiskohtainen, hirvittävän huolellisesti harkittu. Ja
aivan kamalan, käsittämättömän typerä. Silloin Bette muisti
äkkiä Ryanin ja sen, miten oli jättänyt tämän yhtenä sateisena
sunnuntai-iltapäivänä, heidän istuskellessaan yhdessä sohvalla.
Hän muisti, että Ryan oli yrittänyt saada hänet muuttamaan

mielensä niin vimmaisella tarmolla, että Betten myötätunto oli muuttunut sääliksi. Epätoivo ei ollut kovin viehättävää. Sen näkeminen herätti myötähäpeää. Bette yritti vetää henkeä ja tajusi itkun olevan vaarallisen lähellä.

»Mä tiedän, että sä uskot niin. Ja meidän suhde on upea, en mä yritä sitä kieltää», Mei sanoi vilpittömästi hellyyttä äänessään. »Mutta sulla voisi olla upeaa jonkun muunkin kanssa. Eihän sulla tällä hetkellä ole mitään, mihin verrata. Ja mä haluan, että sä voit oikeasti olla varma.»

Siihen oli mahdotonta väittää vastaan, mutta ei se silti reilulta tuntunut. Eikö sama riski kuulunut kaikkiin suhteisiin? Kysehän oli juuri siitä, että otettiin riski ja toivottiin parasta. Hypättiin yhdessä jyrkän teeltä vailla mitään tietoa siitä, mitä alhaalla odotti.

»Mutta Mei – mä rakastan sua», Bette sanoi ja vihasi äänessään kuultavaa epätoivoa. Sanat saivat kyyneleen karkaamaan hänen poskelleen, itkua oli mahdotonta enää pidätellä. Tuntui hirveältä tunnustaa rakkautensa tällä tavalla.

»Voi Bette», Mei sanoi. Hänenkin silmänsä kiilsivät kyyneleistä, ja kun hän kurotti kätensä sängyn poikki, Bette takertui siihen kuin hukkuva. »Mäkin olen rakastumassa suhun. Juuri siksi mä haluan, että me tehdään tämä.»

Ehkä siinä jollain hirveällä tavalla oli jotain järkeä. Miten Bette oikeastaan voisi olla varma? Äkkiä hänestä tuntui kuin raskas punnus olisi painanut häntä kasaan. Hänen oma kokemattomuutensa tuntui taakalta, jota hän raahasi mukanaan kuin liian täyteen ahdettua putkikassia. Ehkä Mei oli oikeassa: ehkä hänen pitäisi päästä painolastistaan eroon. Ehkä kaikki sen jälkeen olisi paremmin. Helpompaa, vähemmän latautunutta.

Bette hengitti syvään ja irrotti kätensä Mein otteesta. Mein kosketuksesta irtaantuminen muistutti fyysistä kipua. »Okei. Tauko. Hyvä on sitten. Jos me – jos me kerran ryhdytään tähän, niin... voisitko sä katsoa hetkeksi muualle? Mun pitää hakea vaatteet.»

Mei ei nauranut, ei kutsunut Betteä hölmöksi tai yrittänyt vetää tätä sängyn poikki syliinsä. Hän vain nyökkäsi ja nosti käden silmiensä peitoksi.

Lauantai, 16. heinäkuuta

91 päivää jäljellä

Bette juoksi. Hän vihasi juoksemista. Matkallaan Mein luota kohti puistoa hän oli kuitenkin ohittanut pubin, jossa he olivat käyneet ensitreffeillä, ja siksi hän oli nyt myöhässä. Bette oli vannonut kämppikselleen Ashille, ettei esteitä ilmaantuisi, että hän tulisi juhlimaan lukuvuoden loppua eikä ollut muuttunut ihmiseksi, joka hylkäsi ystävänsä heti alettuaan seurustella. Vaikka oikeastaan hän olisi ollut mieluummin sellainen ihminen kuin tällainen joka myöhästyy, koska on jäänyt julkiselle paikalle vollottamaan eroa, joka ei edes ole ero.

Sehän tässä olikin. Heidän yhdessä viettämänsä aamun keskeisin pointti oli lopulta ollut, ettei kyse ollut erosta.

Ongelma oli tietysti se, että erolta tämä todellakin tuntui. Ihan kuin Mei olisi lähdössä joksikin aikaa jonnekin kauas, teknologian ulottumattomiin, vaikka etelänavalle installaatiota pystyttämään. Paitsi että Mei oli Bristolissa, ja he tekivät usein töitä yhdessä ja tulisivat hyvin todennäköisesti törmäämään toisiinsa tänä aikana.

Tästä tulisi yhtä helvettiä.

Kaikkein mieluiten Bette olisi mennyt kotiin, kömpinyt sänkyyn ja noussut sieltä vasta, kun kolme kuukautta oli lusittu.

Ashin lähettämät viestit kuitenkin tekivät selväksi, että edessä oli toisenlainen lauantai. Sellainen, jona hän oli myöhässä puistojuhlista. Hänen oli myös määrä tuoda mukanaan sipsejä ja dippi, joista kumpaakaan hänellä ei ollut ja joiden hankkimisen myötä hän myöhästyi entisestään. Kun suunnitelma monta päivää sitten oli lyöty lukkoon, Bette oli kuvitellut, miten Mei liittyisi heidän seuraansa työhuoneelta päästyään ja he makaisivat yhdessä piknikviltillä, ottaisivat ehkä pienet nokoset niin, että Bette lepuuttaisi päätään Mein vatsalla. Hän oli luonut mielessään sommitelman, joka oli kuin jostain tölkki-gintonicin mainoksesta bussin kyljestä.

Tästä tulisi kaikkea muuta. Ash oli jo puistossa, Anton ja Carmen myös. Kaikki olettaisivat, että Bette oli myöhässä koska oli unohtunut Mein kanssa sänkyyn. Vaikka he eivät varsinaisesti olleet väärässäkään, ystävien mielikuvien ja asioiden todellisen laidan välillä oli sietämätön kuilu. Oli kuvottavaa edes ajatella, että hän yrittäisi selittää tilannetta heille.

Eivät he tajuaisi. Eihän Bette itseään tajunnut.

Bette seiso i kulmakaupan sipsihyllyn edessä hengästyneenä ja päätti, että olisi helpointa jättää koko juttu mainitsematta. Jos häneltä kysyttäisiin Meistä tai tästä aamusta, Bette voisi vain vastata jotain kepeää. Hän voisi esittää, että oli nukkunut pommiin ja joutunut ryntäämään puistoon heti herättyään ja että mitään keskustelua sängyssä ei ollut koskaan tapahtunutkaan.

Kassajonossa Bette näki vilauksen itsestään kylmäkaapin ovesta. Hän järkyttyi nähdessään velttona roikkuvat hiuksensa, jotka olivat likaisina enemmän maantienruskeat kuin

punaiset. Silmät tuntuivat paakkuisilta aurinkolasien takana, ja eiliset rajaukset olivat takuulla suttaantuneet alaluomille. Yllään Bettellä oli farkkukankainen paitamekko, jonka napit räpsähtivät vähän väliä rintojen kohdalta auki. Niin ne olivat räpsähtäneet nytkin. Bette oli siis paitsi myöhässä, myös räjähtäneen näköinen. Hän laski sipsit tiskille, napitti hyödyttömät napit jälleen kerran takaisin kiinni ja solmi hiukset niskaansa pienelle, hikiselle sykerölle.

Betten oli vaikea uskoa, että vain kahdeksantoista tuntia aiemmin hän oli seissyt Mein vierellä Van Gogh -näyttelyssä, huoneessa täynnä valoa ja väriä ja tyynyjä, joilta ihailla sitä kaikkea.

Heidän ensitreffeistään oli kulunut kolme kuukautta, ja kaikki oli ollut täydellistä: myöhäisillan tekstailumaratonit, pitkät kävelyt satamassa, Mein kokkaamat illalliset. Yhtenä iltana he nauroivat ravintolassa niin kovaa, että heitä hyssyteltiin, ja toisella kerralla he pussailivat puolityhjässä elokuvateatterissa. Mein vanhemmat olivat tulleet käymään, ja lounaalla ranskalaisessa ravintolassa Mei oli laskenut kätensä rennosti Betten reidelle pöydän alla ja herra Hinota oli kutsunut Betten heidän kotiinsa Cheltenhamiin.

Eilen he olivat käyneet myöhäisellä lounaalla ja vaellelleet taidenäyttelyssä käsi kädessä. Yhden huoneen nurkassa he olivat viipyneet kokonaisen tunnin, valo oli laskeutunut heidän yhteen kietoutuneille käsivarsilleen. Mei oli painanut päänsä Betten hartiaa vasten, ja he olivat jutelleet suosikkitaiteilijoistaan ja opiskeluaikoina ostamistaan julisteista, joiden ympärille heidän persoonallisuutensa olivat muodostuneet. Mei oli kertonut rakastuneensa Yayoi Kusaman sieniin, Van Goghin syypresseihin, Matisseen. Betten julisteisiin taas lukeutuivat

Hockneyn uima-allas, Paul Fischerin naiset rannalla ja Klimtin kultainen nainen.

»Ja sä siis luulit itseäsi *heteroksi*?» Mei oli sanonut, ikään kuin jotain olisi voinut päätellä Betten halpojen julisteiden perusteella. Molemmat olivat nauraneet niin kuin kyse ei olisi ollut mistään huolestuttavasta, vain vähän huvittavasta yksityiskohdasta Betten menneisyydestä.

Ash oli jakanut sijaintinsa, ja Bette taivalsi puiston halki kohti varjoisaa nurkkaa. Jo kaukaa hän erotti Antonin makaa-massa pää Carmenin vatsalla, ja oli vaikeaa olla vihaamatta heitä vähän. Sitten Ash vilkutti ja Carmen huikkasi tervehtiäkseen, ja vihan sijaan Betten mieleen tulvahtikin ärsyttävä rakkaus heitä kohtaan.

»Iltapäivää», Ash sanoi ja onnistui yhdellä sanalla ilmaisemaan sekä vilpittöntä iloa Betten saapumisesta että lempeää passiivisaggressiivisuutta, joka arvatenkin liittyi kellonaikaan. Bette ei ehtinyt vastata, kun Ash oli jo jaloillaan ja kaappasi hänet halaukseen. Ash oli solminut mustan, kiiltävän tukkansa päälleen. Aurinkolasit olivat valtavat ja paita niin valkoinen, että silmiin sattui. Hän oli kesäisen iltapäivän täydellinen ruumiillistuma. Bette oli kiusallisen tietoinen siitä, miten luotaan-työntävän räjähtäneeltä itse näytti eilisillan vaatteissaan.

»Mä olen myöhässä, anteeksi», Bette sanoi hoitaakseen ensimmäisen anteeksipyyntönsä alta pois. »Mutta on mulla tuomisiakin.» Hän veti laukustaan pussin toisensa jälkeen ja heitteli eri makuiset ja -muotoiset sipsit ja muut löytönsä viltille.

»Mikä sankari!» Anton sanoi, nappasi käteensä pussin katkarapusipseja ja avasi sen tyytyväisenä, lippis syvälle päähän vedettynä. Löydettyään yhden erityisen ison sipsin hän

mahdutti sen suuhunsa, pyyhki käden harmaan t-paitansa etumukseen ja kurotti ottamaan uuden.

»Erinomaisesti kuratoitu valikoima», Carmenkin totesi. Koska Anton lepuutti päätään hänen sylissänsä, hän ei voinut nousta, mutta kurotti puristamaan Betten kättä tervehdykseksi. »Mitä sulle kuuluu, muru? Ei olla nähty ikuisuuteen.»

Ei viime kerrasta ihan ikuisuutta ollut. Anton ja Carmen olivat käyneet illallisella Betten ja Ashin luona ehkä reilu kuukausi sitten, mutta silti Bettestäkin tuntui, etteivät he olleet tavanneet aikoihin. Oli tapahtunut niin paljon, ettei hän oikein tiennyt, mistä aloittaa. Vaikka Carmenin suupielessä kareileva virne teki selväksi, mistä tämä olisi mieluiten halunnut kuulla, Bette valitsi turvallisemman aiheen.

»Joo, on ollut aika kiireistä töissä.»

Taiteen liekki (jonka noloa nimeä Bette käytti niin harvoin kuin mahdollista) oli järjestö, joka lähetti taiteilijoita vierailuille alakouluihin ja paikallisyhdistyksiin. Bette oli työskennellyt siellä muutaman vuoden, ja nyt kaikki alkoi olla jo tuskanallisen tuttua. Hän oli kuitenkin onnistunut saamaan rahoitusta parille syyskuussa alkavalle projektille, joiden suunnittelu oli viimeisen kuukauden ajan nielaissut ison osan hänen ajastaan. Carmen oli näytelmäkirjailija ja tiesi hyvin, millainen urakka varojen haalimisessa oli.

»Epäilemättä sulla on jotain upeaa kehitteillä», Carmen sanoi, ja Betten ajatus katkesi. »Mutta mietin nyt jotain ihan muuta. Ei sillä, kyllä mua sun työtkin kiinnostaa, mutta ei niissä mitään kovin uutta ole. Toisin kuin sun naisessa.»

Vain muutamaa tuntia aiemmin tämä olisi ollut Bettestä ihanaa. Siinä, että hän itse oli huomion keskipisteenä, kun puhe oli seksistä ja romantiikasta, rakkaudesta, oli vielä hetki

sitten ollut jotain jännittävää ja nautinnollista. Ja kun hän oli viimeksi jutellut Antonin ja Carmenin kanssa, kaikki oli vielä ollut niin uutta ja ihmeellistä.

Ja olihan hänellä kerrottavaa, paljonkin. Hän olisi voinut kertoa siitä, että oli tavannut Mein vanhemmat, tai että Mei ja Ashin poikaystävä Tim olivat menossa yhdessä seinäkiipeilemään, tai että hän ja Mei olivat illallistaneet yhden Mein taidekouluaikeisen kaverin kanssa. Viime aikoina Betten elämä oli ollut niin täynnä Meitä, että tuntui mahdottomalta keksiä mitään sellaista, mihin Mei ei olisi liittynyt.

Carmen odotti. Ehkä Bette voisi kertoa ystävilleen koko jutun. Kertoa tauosta. Hän saisi osakseen myötätuntoa ja lämpimiä halauksia, ja kukaan ei lähtisi ennen iltaa, ei ennen kuin oltaisiin varmoja, että hän pärjäisi. Pelkkä ajatuskin sai hänet voimaan pahoin.

Olisi ollut ihan eri juttu sanoa, että aikoi tapailla muita. Selainen olisi ymmärrettävää. Se, että Bette ja Mei olivat tauolla, jotta Bette saisi harrastaa yhden yön juttuja, ei ollut. Eikä hän edes tiennyt, miten olisi asian muotoillut. *Jäin paitsi tärkeästä elämänvaiheesta, ja olen innoissani, että pääsen nyt kokemaan sen?* Vaiko sittenkin: *Onko paha, jos Mein kanssa on niin ihaanaa, etten voi edes kuvitella olevani kenenkään muun kanssa?* Bette oli Meille vihainen siitä, että tämä oli ymmärtänyt hänen tarpeensa niin täydellisen väärin. Toisaalta häntä pelotti, että Mei tiesikin tarkalleen, mitä hän tarvitsi – että häneltä oli taas jäänyt huomaamatta jotakin perustavanlaatuista omassa itsessään. Eipä olisi ensimmäinen kerta.

Ja niinpä Bette tyytyi sanomaan: »Joo, Mei on ihan huippu. Me käytiin eilen siinä Van Gogh -näyttelyssä, siinä jossa on ne valot. Sä tykkäisit siitä.»

»Joo, mä mietinkin että pitäisi ostaa sinne liput», Ash sanoi. Hän nosti korista, uskomatonta kyllä, suolaisen piirakan, eikä Bette olisi voinut olla kiitollisempi. Jos hän saisi kaikki puhumaan näyttelystä ja Ashin leipomuksista, ei Meitä ehkä tarvitsisi enää mainita koko loppuiltana.

»Varataanko liput elokuulle?» Carmen kysyi Antonilta.

»Todellakin! Vihdoinkin me ollaan vapaita! Eläköön kesäloma!» Anton heitti käsivartensa ilmaan jokaisen lauseen kohdalla ja oli vähällä motata Carmenia nenään. Carmen huitaisi Antonia loitommas ja pakotti hänet hartiaista työntäen istumaan. »Tämä vuosi oli pitkä. Ihan järjettömän pitkä. Mä kun luulin, että iän myötä aika kuluisi nopeampaa.»

Anton tarttui Ashin ojentamaan piirakanpalaan, haukkasi sen kärkeä ja näytti pureskellessaan Ashille peukkua.

»Niinhän se kuluukin. Kyse on siitä, miten me koetaan aika», Ash sanoi. »Mitä kauemmin elää, sitä pienempi on yhden vuoden osuus koko elämästä, ja siksi se tuntuu lyhyemmältä.»

»Ash, nyt meni synkäksi», Carmenin suu mutristui inhosta.

»Ihan karsea ajatus», Bette sanoi.

»Ai miten niin, sehän on hyvä juttu!»

»Ei kyllä ole», Anton sanoi, ja Ash tuhahti heille kaikille yhteisesti.

Bette puraisi piirakkapalaansa. Häntä itketti. Kaikki oli hienosti, Ash oli ihana, ja Carmen ja Anton olivat ihania. Kaikki oli ihanaa, paitsi että Betten sydän oli murtunut ja häntä väsytti ja hetkenä minä hyvänsä joku saattaisi kysyä häneltä jotakin. Hän asettui makaamaan piknikviltille Ashin viereen ja sulki silmänsä.

Voiko rakkaudesta olla varma ilman kokemusta?

Kolmekymppinen Bette on rakastunut ensi kertaa elämässään: Mei on paitsi upein nainen, jonka hän on tavannut, myös ensimmäinen, jota hän on suudellut. Kun Mei ehdottaa, että he ottaisivat ennen vakiintumista tauon, jotta Bette ehtisi saada kokemusta naisten tapailusta, kupla kuitenkin särkyy.

Betten ei auta kuin ladata asiaankuuluvat treffisovellukset ja suunnata vastahakoiselle odysseialle queer-deittailun maailmaan. Jos asiaa oikein miettii, ajatuksessa saattaa olla jotain ideaakin: Bette saa pitää hetken hauskaa ja tutustua uuteen puoleen itsessään, ja kuumien irtosuhteiden, kiusallisten viestinvaihtojen ja hikisten bileiltojen täyttämien kuukausien jälkeen hän voi palata Mein luo täysin varmana siitä, mitä haluaa. Mikä voisi mennä pieleen?

»Samanaikaisesti hohkaavan sensuelli,
pyörriyttävän romanttinen ja suloinen. *Kokematon* on oodi
queer-rakkaustarinoiden kauneudelle ja hillittömän
kaoottinen kuvaus nykydeittailusta.»
– CHICAGO REVIEW OF BOOKS

9 789510 500682

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50068-2